

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IX kadencja
Prezes Rady Ministrów
DSP.WPP.0640.50.2022.ML

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

przekazuję przyjęte przez **Radę Ministrów stanowisko** wobec senackiego projektu ustawy

- o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy (druk nr 2250).

Jednocześnie informuję, że Rada Ministrów upoważniła Ministra Sprawiedliwości do reprezentowania Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych.

Z poważaniem

Mateusz Morawiecki

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Stanowisko Rządu
do senackiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy
(druk sejmowy nr 2250)

Wniesiony przez Senat RP projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy (druk sejmowy nr 2250) zawiera propozycję nowelizacji art. 117 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2021 r. poz. 53, z późn. zm.), zwanej dalej „k.k.w.”.

Przepis art. 117 k.k.w. reguluje problematykę leczenia i rehabilitacji skazanych, u których stwierdzono uzależnienie od alkoholu albo środków odurzających lub substancji psychotropowych oraz skazanych za przestępstwo określone w art. 197–203 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2022 r. poz. 1138), zwanej dalej „k.k.”, popełnione w związku z zaburzeniami preferencji seksualnych.

Zgodnie z art. 117 k.k.w. skazanego, u którego stwierdzono uzależnienie od alkoholu albo środków odurzających lub substancji psychotropowych, a także skazanego za przestępstwo określone w art. 197–203 k.k. popełnione w związku z zaburzeniami preferencji seksualnych obejmuje się, za jego zgodą, odpowiednim leczeniem i rehabilitacją; w razie braku zgody o stosowaniu leczenia lub rehabilitacji orzeka sąd penitencjarny.

W projekcie proponuje się nadanie nowego brzmienia art. 117 k.k.w., z uwzględnieniem wykonania wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 marca 2021 r. (sygn. akt SK 9/18, Dz. U. poz. 472).

W wyżej wymienionym wyroku Trybunał Konstytucyjny orzekł, że:

- 1) art. 117 k.k.w. w zakresie, w jakim nie określa czasu trwania przymusowego leczenia lub przymusowej rehabilitacji skazanego, u którego stwierdzono uzależnienie od alkoholu, jest niezgodny z art. 41 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 oraz z art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP;
- 2) art. 117 k.k.w. w zakresie, w jakim nakłada na sąd obowiązek orzeczenia o zastosowaniu leczenia lub rehabilitacji wobec skazanego, u którego stwierdzono uzależnienie od alkoholu, jest niezgodny z art. 41 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP;

- 3) art. 117 k.k.w. z art. 6 § 1 k.k.w. w zakresie, w jakim nie przewiduje zaskarżenia postanowienia o przymusowym leczeniu lub przymusowej rehabilitacji skazanego, jest niezgodny z art. 78 Konstytucji RP.

Projekt zakłada, że w przypadku braku zgody skazanego na leczenie lub rehabilitację, sąd penitencjarny będzie orzekał w tym przedmiocie po wysłuchaniu opinii psychiatry i psychologa albo psychiatry i specjalisty psychoterapii uzależnień – w sprawach osób, u których stwierdzono uzależnienie od alkoholu albo środków odurzających lub substancji psychotropowych lub opinii psychiatry i lekarza seksuologa albo psychiatry i psychologa seksuologa – w sprawach osób z zaburzeniami preferencji seksualnych. Wniosek o orzeczenie obowiązku poddania się przez skazanego leczeniu lub rehabilitacji będzie mógł złożyć również dyrektor zakładu karnego. Posiedzenie sądu penitencjarnego będzie odbywało się w zakładzie karnym, a prawo do wzięcia udziału w tym posiedzeniu będzie przysługiwało prokuratorowi, skazanemu oraz jego obrońcy. W postanowieniu określającym obowiązek poddania się przez skazanego leczeniu lub rehabilitacji sąd penitencjarny będzie wskazywał czas stosowania leczenia lub rehabilitacji, który nie będzie mógł być każdorazowo dłuższy niż 2 lata i jednocześnie nie będzie mógł przekraczać czasu pozostałego skazanemu do odbycia wykonywanej kary pozbawienia wolności. Sąd penitencjarny będzie mógł zmienić lub uchylić obowiązek poddania się przez skazanego leczeniu lub rehabilitacji w wypadku zmiany lub ustania podstaw jego wykonywania. Sąd penitencjarny będzie mógł pozostawić bez rozpoznania wnioski skazanego lub jego obrońcy o zmianę lub uchylenie obowiązku poddania się leczeniu lub rehabilitacji, złożony przed upływem 6 miesięcy od wydania postanowienia w przedmiocie obowiązku poddania się przez skazanego leczeniu lub rehabilitacji, jeżeli wnioskodawca nie wskaże nowych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia. Postanowienia sądu penitencjarnego w przedmiocie obowiązku poddania się przez skazanego leczeniu lub rehabilitacji, o zmianie lub uchyleniu obowiązku poddania się przez skazanego leczeniu lub rehabilitacji oraz o pozostawieniu wniosku skazanego lub jego obrońcy o zmianę lub uchylenie obowiązku poddania się przez skazanego leczeniu lub rehabilitacji będą podlegały zaskarżeniu zażaleniem, zaś podmiotem legitymowanym w tym zakresie, poza skazanym, jego obrońcą i prokuratorem, będzie także dyrektor zakładu karnego.

Odnosząc się do przedstawionej propozycji legislacyjnej należy wskazać, że w dniu 21 czerwca 2022 r. Rada Ministrów przyjęła opracowany w Ministerstwie Sprawiedliwości projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw, wpisany do wykazu prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów pod pozycją UD282.

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedmiotowy projekt ustawy został następnie przedstawiony Sejmowi RP i otrzymał numer druku sejmowego 2376. Rządowy projekt reguluje między innymi problematykę objętą art. 117 k.k.w. w zakresie wykonania wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 marca 2021 r. (sygn. akt SK 9/18), a jego procedowanie pozwoli uniknąć wprowadzenia jedynie punktowej i obowiązującej czasowo nowelizacji Kodeksu karnego wykonawczego.

W związku z tym inicjatywę ustawodawczą Senatu RP należy zaopiniować negatywnie.

Uwzględniając powyższe, Rada Ministrów nie rekomenduje projektu do dalszych prac legislacyjnych.